

AZ ÁRAMSZOLGÁLTATÁS ZSOLTÁRA

Ülsz hátradőlve mindentudó,
semmit sem értő mosollyal,
mint nagyapa a családi
ünnepségen, mikor már
nagyot hallott, és csak úgy
kavargott körülötte
a számára felfoghatatlan
ingerek sokasága,
kölkök randalíroztak,
fel nőttek magyarázták elszántan
összes párkapcsolati és munkahelyi
gondjukat, összevitakoztak
a politikán, a harmadik
világbeli szegénységen,
azon, hogy hány liter
vér vagy könny az ára
egy gyémánt nyakéknek,
egy lapra szerelhető
IKEA-bútornak.
Valakinek aztán
megakad a szeme
a maga elé derűsen
bámuló, szép öregemberarcon,
rákérdez kicsi szánakozással,
jaj, ugye, szörnyű nem hallani,
nem érteni ezt a sok mindent,
ami zajlik, habzik, örvénylik,
ugye, rettenetes, hogy már
követhetetlen az egész?

Mire nagypapa a legtermészetesebb
derűvel felelte, és szólj, Uram,
szólj, ugye ezt feleled te is?
„Dehogy, ha valaki szeretne
közölni valamit, majd idejön,
és nyugodtan elmondhatja nekem.”
Mikor színpadiasan éneklek
a templomban a zsoltárokat,
mikor magányomban hozzád
fordulnék, és nem érzem jelenlétedet,
mikor elegáns köntöst szövök
a megjátszott hit csiricsaré
aranyszálaiból, akkor te, Uram,
hol is vagy? Ott vagy ugyan,
de már ott se vagy, diszkrétén
visszahúzódsz, utat engedsz
azoknak, akiknek a színházat
játszom, esetleg saját magamnak,
a bolhamód pattogó gondolataimnak.
Mint mikor valaki rám néz a tömegben,
és felderül az arca, én pedig zavarban
vagyok, nem tudom, honnan ismerem,
de nagyon örülök annak, hogy valaki
ennyire tud örülni nekem, és persze
az illető a legbanálisabb módon elhalad
mellettem, és összeölelkezik kedvesével,
szerettével, rokonával, bárkijével,
én meg ott maradok szeretetlen,
kedvetlen, rokontalan, pont mint Isten,
mikor imádságra utaló magatartást tanúsítok
lélek és tűz nélkül, ami biztos szól valakinek,
ha másnak nem, a jó lelkiismeretemnek,
de sajnos, neki biztos nem. Nem,
ő nem az a szemrehányó rokon,
mikor gyöttök, aranyoskám, kihűl a leves,
nem megsértődik, csak persze
rosszul esik neki, mint elhanyagolt,
hitegetett szerelmesnek, akinek állhatatos
érzelmei nem a másik fél viselkedésétől
függnek, hanem az ő vonzalmától és
végleges elhatározásától. Akár egy

kizökkenhetetlen áramszolgáltató,
Uram, te áramoltatod a hitet, reményt, szeretetet
kimaradás nélkül, én kivághatok persze
biztosítékokat, hisztiket, rezet, akármit...
Ez az áramlás akkor is töretlen felém,
ha lepattog páncélatomról, ellenállásomról,
az ember hatékony szeretne lenni,
statisztikák, kimutatások, százalékok,
hónap dolgozója, Uram, te más tudsz,
nem hatékony vagy, hanem türelmes,
ülsz a sarokban mosolyogva,
örömmel nézed esztelen futkározásainkat,
drukkolsz, el ne essünk, be ne üssük
magunkat, amilyen szertelenek vagyunk,
neked is fájna, ha nekünk fájna,
össze vagy huzalozva velünk,
átéled történeteinket akkor is,
ha nem a te történeteid, és ha valaki
veled szeretne beszélni, biztosan,
egész biztosan idejön majd, és nyugodtan
elmondhat neked mindent.

